

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

Ἄφοῦ οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ Σπέμματος κα-
 πηλικῶς ἐξύβρισαν τὴν ἐπιστήμην, ἧς
 τὴν γνώμην ἐζήτουν εἰς τὰς δυσχερεῖς αὐ-
 τῶν περιστάσεις καὶ κατ' αὐτὴν ἐπραττον
 ἀφοῦ τέλος τὰ πάντα διέπραξαν, χωρὶς πο-
 σῶς νὰ κορεσθῶσιν· ἤδη ἐμπλεοὶ θράσους
 προβαίνουν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τῆς ἐπιστή-
 μης μετὰδοσιν· κλείουσι τὰς θύρας αὐτῆς
 εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν, διότι φοβοῦν-
 ται τὸ φῶς· ἀποπέμπουσιν αὐτὴν εὐσχήμως
 πῶς, διότι τὸ παλλάδιον αὐτῶν τοῦ ἔθνους
 ἐλευθεριῶν δὲν συμφέρει νὰ μένη ἐκεῖ ὅπου
 τὸ ἱκρίωμα αὐτῶν τίθεται· δὲν εἶνε ἀνάγκη
 νὰ μένωσιν οἱ φοιτηταὶ ἐν Ἀθήναις· ἔχου-
 σιν ἀντιπροσώπους τοὺς πτερόποδας τοῦ
 Γρίβα καὶ τοὺς μισθωτοὺς τοῦ Βότσαρη, εἰς
 οὓς ἐνδεχόμενον ν' ἀνοίξωσι τὰς πύλας τοῦ
 Πανεπιστημίου. Ἀπαισία περιστάσις ἀνα-
 μιμνήσκουσα ἡμῖν παρελθούσάν τινα ὁμοίαν
 πρόδρομον ἐθνικῶν συμφορῶν! Οἱ ἄνθρωποι
 τοῦ σκότους, φοβοῦνται τὸ φῶς· οἱ δῆμιοι
 τῆς ἐλευθερίας, τρέμουν τοὺς προμάχους
 αὐτῆς, ὅπως ὁ κακοῦργος τρέμει εἰς πάντα
 θροῦν ἀναμένων ἐκάστην στιγμὴν τὴν ἐπι-

κειμένην τιμωρίαν, καὶ μ' ὅλα ταῦτα θρασὺς
 προβαίνει εἰς τὴν διάπραξιν νέων ἐγκλημά-
 των, διότι εὐτυχεῖ νὰ διαφεύγῃ τὰς χεῖρας
 τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ Πανεπιστήμιον διατηρεῖται ἐκ τοῦ
 ἰδρώτος τοῦ ἔθνους καὶ τῆς γενναιοδωρίας
 τέκνων τινῶν τῆς Πατρίδος, καὶ ἐν τούτοις
 οἱ ὑπεύθυνοι ὡς τιμάριον κατὰ βούλησιν δια-
 χειρίζονται αὐτὸ, ἀδιαφοροῦντες εἰς ὅλα
 ταῦτα, γελῶντες ἐπὶ τῷ κατορθώματι τῶν
 ἐποχῆ διδακτικωτάτη διὰ τὸν λαόν. Ἄν καὶ
 ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Πανεπιστημίου ἐν ἄρθρῳ
 40 ῥητῶς λέγει, ὅτι οὐδεμία γίνεται διακο-
 πὴ τῶν μαθημάτων ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν καὶ
 τῶν διατεταγμένων ἑορτῶν· ἐν τοσοῦτῳ εὐ-
 ρίσκεται ἑλληνὺν ὑπουργὸς θέλων νὰ διαδρα-
 ματισθῇ πιστότατα τὸ ἀνατεθὲν αὐτῷ μέρος,
 ἀρόβως καὶ αὐθαιρέτως προβαίνει εἰς τὴν
 ἐκμηδένισιν τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ. Παρὰ Κυβερ-
 νήσεως τοιαύτης δὲν ἀνεμένομεν σεβασμὸν
 πρὸς τὴν ἐπιστήμην, δὲν ἀποροῦμεν διὰ τὴν
 τόλμην τῆς, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ θεω-
 ρήσωμεν τὴν πράξιν ταύτην ὡς ἐπιστέγασμα
 τῶν τοσοῦτων ἐγκλημάτων τῆς παρούσης
 Κυβερνήσεως. Οἱ κυβερνήται, οἵτινες τολ-

μῶσι νὰ κλείωσι τὸ στόμα τῆς ἐπιστήμης,
 καὶ νὰ ἐπιβάλλωσι σιγὴν εἰς τὰ ἐκπαιδευ-
 τήρια, δεικνύουσιν ὅτι ἀπέπτυσαν πάντα χα-
 λινόν, καὶ ἀπέναντι οὐδεμιᾶς παρανομίας
 ὀπισθοδρομοῦσι. Καὶ ἐν Βερολίῳ κατὰ τὴν
 ἐπανάστασιν τοῦ 1848 οἱ φοιτηταὶ μετέσχον
 πασῶν τῶν ταραχῶν, ἢ μᾶλλον αὐτοὶ ταύ-
 τας κυρίως ὑπεκίνησαν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμη-
 σεν ἡ κυβέρνησις νὰ διατάξῃ τὴν διακοπὴν
 τῶν μαθημάτων, ἐδίδασκον δ' ἐν τῷ Πανε-
 πιστημίῳ οἱ καθηγηταί, ἐν ᾧ ὀλίγα βήματα
 περαιτέρω ὀπισθεν ὀδοφραγμάτων ἐμάχοντο
 οἱ φοιτηταί, ἐπιζητοῦντες τὴν ἀνατροπὴν
 τῶν καθεστώτων. Καὶ ἐν τούτοις ἡ Κυβέρ-
 νησις τοῦ Βασιλέως ἀνευ τοιαύτης τούλα-
 χιστον αἰτίας, ἀνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς ἐκ
 μέρους τοῦ Πανεπιστημίου προβαίνει ἐπιβάλ-
 λουσα σιγὴν εἰς τὰς ἐπιστήμας, σιγὴν εἰς
 ἀλήθειαν, ἵνα ἀκωλύτως προβῆεῖς ὁ σημεῖον
 προέθετο, ἐρείδομένη βεβαίως ὅχι εἰς τὰς
 ἰδίας τῆς δυνάμεις. Ἰδοὺ Κυβερνῆται τοῦ
 ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Οὐδὲν ἐστὶν ὃ διανοήθησαν καὶ δὲν ἐπρα-
 ξαν ὅπως διατηρηθῶσι μίαν ἐπὶ πλέον ἡμέ-
 ραν ἐν τῇ Κυβερνήσει, ἀρκεῖ τοῦτο νὰ μὴ

Κ Η Π Ο Σ

Θ Σ Α Ρ Ι Π Ω Λ Ο Σ.

Εἶμαι, εἶμαι... τί δὲν εἶμαι; σύφουνας, ἀστροπελέκι,
 Χάλαζα, σπαθί, τουφέκι!
 Τὴν φιλόσοφόν μου πένα ἔς τὸ μελάνι ὅταν βάνω,
 "Ὅλα θάλασσα τὰ κάνω.
 Τὴν ἀκράτητή μου γλῶσσα ὅλοι ὅσοι τὴν ἀκοῦνε,
 Χάσκουνε καὶ ἀποροῦνε.

"Ὅλη ἡ σοφία εἶνε ἔς τὸ δ'ικό μου τὸ κεφάλι,
 Ἐμπροστά μου ὄλ' οἱ ἄλλοι,
 Εἶνε κοῦχοι, εἶνε ξύλα, κούτσουρα, δαυλιὰ καυμένα·
 "Ὅλοι ἔλθετε σ' ἐμένα
 Τοῦ Συντάγματος τὸν μόνον ἀληθῆ καὶ πιστὸν φίλον,
 Τῆς Δικαιοσύνης στύλον!

"Ὅλοι Σύνταγμα φωνάζουν μὲ τὰ μούτρα λερωμένα,
 Μὰ κανεῖς δὲν τὸ ἡξεύρει.
 Τοῦ Δικαίου μου τὰ φύλλα ἄς μετρήσῃ ἕνα ἕνα
 "Ὅποιος θέλει νὰ τὸ εὔρη.
 Αὐτὸ εἶνε τῆς σοφίας τὸ ἀκένωτο πιθᾶρι,
 Καὶ τοῦ Πολιτεύματός μας τὸ ἀκοίμητο λυχνάρι!

Τύφλες μούντζες εἰς ἐκείνους τοὺς ἀγχείους ποῦ μὲ ἔβρίζουν,
 Μὲ γελοῦν καὶ σατυρίζουν.
 Ἐς τὸ μελάνι μου τὴν πένα μονογού καὶ ἂν βουτήξω,
 Ποῖος εἶμαι θὰ τοὺς δείξω.
 Ἄν θυμώσω, κ' ἕναν λόγον, ἕναν μόνον ἂν τοὺς γράψω,
 "Ὅλους ζῶντας θὰ τοὺς κάψω.

Ἐξεφύτρωσαν ἔς τὴ μέση κ' οἱ ἑπτὰ συνάδελφοί μοι,
 Νέον Σύνταγμα νὰ κτίσουν,
 Ἄλλὰ οἱ κουτοὶ δὲν ἤλθαν καὶ τὴ γνώμη τῆ σοφῆ μου,
 Εἰς αὐτὸ νὰ μοῦ ζητήσουν,
 Γιὰ νὰ δείξουν εἰς τὸν κόσμον ὅτι μὲ περιφρονοῦνε,
 Καὶ μηδὲν πῶς μὲ θαρροῦνε.

εὔρη βράχον, ἐφ' οὗ νά ναυαγήσῃ· τὰ πάν-
τα δ' ὁ λαός ἀνέχεται ἄχρις ὅτου ἡ κατάλ-
ληλος ἔλθῃ ὥρα, ὅπως ὠθήσῃ αὐτοὺς ἐκεῖ
ὅπου δὲν θά δυναθῶσι νά σωθῶσι, καὶ τοῦτο
δι' ἐνὸς κτυπήματος, ἵνα μὴ ὁ ὀλεθρὸς τῶν
ἐπιφέρει πάταγον ὃς ἐμπρέπει μόνον εἰς
τοὺς ἔχοντας ἀξίαν τινά. Βαδίσατε, ὦ ἄν-
θρωποι, βαδίσατε, καὶ ἐάν ᾔνη ἀνάγκη νά
χυθῇ αἷμα, ἔστω, θά κραταιώσῃτε τὸ ἀξίω-
μα τῆς ἱστορίας, ὅτι αἱ ἐλευθερίαι ἐνὸς ἔ-
θνους δὲν ἀνακτῶνται ἡ δι' αἵματος· τὸ ἔθνος
ἀσπίλον καὶ κραταῖον θά ἐξέλθῃ τοιοῦτου
ἀγῶνος, ἀλλὰ συνάμα καὶ διδασκτικώτατον
μάθημα θά λάβῃ ὅπως γράφῃ τὴν εἰς τὸ
μέλλον πορείαν του. Βαδίσατε, καὶ ἐάν ᾔνη
ἀνάγκη μισθώσατε Ἑλβετοὺς, ὅπως σὰς
προφυλάξωσι κατὰ τῆς καταγίδος· δύνασθε
νά εὕρητε πολλοὺς τοιοῦτους, ἀρκεῖ νά δια-
θέσῃτε τὴν εἰσφορὰν τοῦ ἔθνους. Βαδίσατε,
τὸ ἔθνος τοὺς πληρώνει· ἀλλὰ μὴ ζητήτε
τοὺς ἀδελφούς μας νά σὰς ὑπηρετήσουν,
διότι τοῦτο δὲν θά ἀπολαύσῃτε. Ἀνάγκη νά
κοπή ὁ Γόρδιος δεσμός ἀφοῦ δὲν δύναται
νά λυθῇ· ὁ Ἀλέξανδρος εὐρέθη, οὐδὲν τὸ
κώλυμα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ παράνομος Βούλγαρος, ὁ δῆμιος τῶν
ἐλευθεριῶν τοῦ ἔθνους, ὁ νεκροθάπτης τοῦ
Συντάγματος, ὁ τὴν γενικὴν παραλυσίαν
καὶ ἀποτύνησιν ἐγκαθιδρύσας εἰς τὸν τόπον,
ὁ τὰ πάντα ἀναστατώσας καὶ μηδὲν σεβα-
σθεὶς, ἡ λερναία αὕτη Ὑδρα τῆς ταλαίνας
Ἑλλάδος, ἀπεβλήθη ἔλεος πάντων τῆς Ἑ-
ξουσίας. Ἐξεδιώχθη, ὡς ὁ πρωτόπλαστος
τοῦ Παραδείσου, ἐκ τοῦ σκάφους τῆς Πολι-
τείας ὁ κακὸς οὗτος δαίμων, ὁ ὀδηγὸν αὐ-
τὸ εἰς σκοπέλους καὶ υφάλους, ὅπως τὸ κα-
τασυντρίψῃ τὸ ταχύτερον. Καὶ τοιοῦτον ἔ-
πρεπε νά ᾔητο τὸ τέλος τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ
ἀνθρώπου, τοῦ περιφρονήσαντος τὸ ἐθνικὸν
φρόνημα καὶ ἐξευτελίσαντος τὸν ἑλληνισμὸν
εἰς τὸν ἔξω κόσμον.
Μετά τὴν ἀποπομπὴν τοῦ ἐριάλτου, προ-
σεκλήθη ἐν τοῖς ἀνακτόροις ὁ κ. Κουντου-

ριώτης, εἰς δὴν, ὡς θετικῶς ἐλέγετο, ἀνετέ-
θη ὁ σχηματισμὸς νέας Κυβερνήσεως, καὶ
ὅστις μὴ δυναθῆις νά σχηματίσῃ τοιοῦτην,
εἴτε μὴ εὐρίσκων τὰ κατάλληλα πρόσωπα,
εἴτε μὴ γενόμενοι δεκτοὶ οἱ ὅροι ὑφ' οὓς ἔ-
μελλε νά κυβερνήσῃ, κατέθεσε τὴν ἐντολήν.

Μετ' αὐτὸν προσεκλήθη ὁ κ. Χ. Τριχού-
ρης, ὅστις περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς χθὲς
ἀνελθὼν εἰς τὴν ἀνάκτορα, συνωμίλησεν
μετὰ τοῦ Βασιλέως διὰ μακρῶν περὶ τῆς ση-
μερινῆς καταστάσεως τῆς Πολιτείας· ὁ Βα-
σιλεὺς ἐδήλωσεν ἐπὶ τέλους, ὅτι ἐπεθύμει
νά ἀναβῆσθαι αὐτῶ τὸν σχηματισμὸν τοῦ νέου
Ὑπουργείου.

Κατελθὼν τῶν ἀνακτόρων ὁ κ. Τριχούρης
συνεννόηθη μετὰ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ φί-
λων περὶ τοῦ προκειμένου. Τί δὲ γενήσεται;
ἄγνωστον μέχρι τῆς ὥρας ἐνάτης π. μ.

— Κωνσταντοῦ, 23 Ἀπρίλ.—Τὸ χρη-
ματιστήριον εἶναι κλειστὸν ἕνεκα τῆς ἐορτῆς
τοῦ ἀγίου Γεωργίου. Πλήθος πολὺ ἑλλη-
νων ἐπλήρωσε τὸν ναὸν σήμερον, ἐν ᾧ ἐψά-
λη δοξολογία ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ βασιλέως
τῶν ἑλλήνων. Πᾶσαι αἱ ἑλληνικαὶ ἀρχαὶ
παρῆσαν. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ὁ λαὸς ἐπα-
νελημμένως ἀνεκράζει· Ζήτω τὸ Σύνταγμα,
Ζήτω ἡ Ἑλλάς! Αἱ ζητωκραυγαὶ ἐγένοντο
μόνον ἐν τῷ ναῷ.

— Τὴν παρελθ. Κυριακὴν ἐτελέσθησαν
πολυτελῶς οἱ γάμοι τοῦ ἀξιότιμου δικηγό-
ρου κ. Δημητρίου Γ. Ράλλη μετὰ τῆς πο-
λυτέρου δεσποινίδος κυρίας Λουκίας Μαύ-
ρου. Εὐχόμεθα αὐτοῖς πᾶν ἀγαθόν.

— Μέγας εἶ Διάβολε καὶ τρομερὰ τὰ ἔρ-
γα σου! τρομερότερα ὅμως τοῦ καλαντζή
Νικητοπούλου! Ἐνῶ τὸ δικαστήριον τῶν
ἐν Ἀμφίσσῃ Πλημμελειοδικῶν ἀπήλλαξε
πάντας τοὺς δικηγόρους, οἵτινες εἶχον δια-
μαρτυρηθῆ δι' ὅσα ἡ ἀντεθνικὴ τοῦ Βούλ-
γαρη Κυβέρονης διέπραξε καὶ διαπράττει·
ὁ καλαντζὴς ὅμως Νικητοπούλος ἐτιμώ-
ρησεν αὐτοὺς πειθαρχικῶς μετέκατοντάδραχ-
μον πρόστιμον! Νὰ τί θά εἶπῃ νά ἔχη τις
μεγάλο κεφάλι, ὥστε νά ἐφευρίσκη νέους
πόρους πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ φορολογουμέ-
νου λαοῦ, καὶ πρὸς πληρωμὴν τῶν μισθω-

τῶν τοῦ ὑπουργείου δημοσιογράφων, ὡτα-
κουστῶν, βραδούχων καὶ λοιπῶν.

— Οὐδεὶς ποτε ἠλπικεν, ὅτι ὁ γηραιὸς
Αὐγ. Ἀβέρωφ, ὁ αὐτάδελφος τοῦ ἐν Ἀλε-
ξανδρείᾳ ὁμογενοῦς κ. Γεωργίου Ἀβέρωφ,
ἤθελε φθάσει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξαχρειώ-
σεως καὶ δουλοφροσύνης, ὥστε νά κατέλθῃ
εἰς τὸ κοινὸν τῆς Χαλκίδος καὶ ὡς ἐπαίτης
νά αἰτῇ ὑπογράφας παρά τῶν ἐπιστηθίων
του, ἵνα δι' αὐτῶν δεῖξῃ εἰς τὸν λαὸν τῆς
Ἑλλάδος καὶ τὴν σατραπικὴν Κυβέρνησιν,
ὅτι οἱ Εὐβοεῖς ἐμφοροῦνται ὑπὸ δουλικῶν
αἰσθημάτων. Ἀλλ' ὡς ἐκείθεν γράφουσιν
ἡμῖν, ἀρκετὰ ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἔ-
λαβε βράσιματα διὰ τὴν τοιαύτην φιλοτυ-
ραννικὴν διαγωγὴν του.

— Ταξειδεύοντες μετρημισμένοι τὴν πα-
ρελθ. Κυριακὴν οἱ Σηλιτῆται τῆς Κορινθίας
Γιουρούκος καὶ Ἰωάννου, καὶ ἀναγνωρισθέν-
τες ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου ἐφιλοδωρήθησαν
διὰ γιουγαῖσμων καὶ συριγγῶν. Ὁ Γιουρού-
κος, μὴ ἀνεχόμενος τὰς τοιαύτας τιμὰς,
ἤθέλησε νά δεῖξῃ ὅτι εἶνε, σὺν τοῖς ἄλλοις,
καὶ μοναδικὸς τραμποῦκος· ὅθεν σύρας πο-
λύκροτόν τι ἠπειλεῖ τοὺς ἐπιβάτας, ἀλλ' ὁ
δυστυχῆς πρὶν ἢ συμπληρώσῃ τὰς ἀπειλιτι-
κάς φράσεις του ἀνετράπη ὑπ' αὐτῶν ὡς
Μαμαλοῦκος καὶ ἐκλείσθη εἰς κλωθὸν ὡς
κούκος, ὅπου καὶ ἐκαθησύχασε. Τοιαῦτα πα-
θαίνουν ὅσοι ἀνοηταῖνον, καὶ ὅμως γινῶσι
δὲν μαθαίνον.

— Ἐν Ἐρμουπόλει ὁ συντάκτης τῆς ἑ-
φημερίδος «Ἄργος» κ. Μ. Ρεμπάκος ἐδά-
ρη ἀνηλεῶς ὑπὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ
ἐκεῖσε ἀποσταλέντος ἀποσπάσματος τῶν
εὐζώνων Ἀνωϊνάδου καὶ τινων στρατιωτῶν,
καὶ ὅστις διατρέχει ἤδη μέγαν κίνδυνον. Πι-
στεύομεν ὅτι ὁ Γρίβας, ἀμείβων τὴν ἐνθου-
σιαστικὴν καὶ μέχρι παραφορὰς ἀφοσίωσιν
τοῦ ἥρωος Ἀνωϊνάδου, θέλει ἀπονείμει εἰς
αὐτὸν νέον βαθμὸν καὶ παράσημον.

— Ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Λαοῦ» Λογιω-
τατίδης, ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ περινοίᾳ, ἀπο-
καλεῖ τοὺς δικηγόρους Σύρου πεινὰ λέ-
ου, διότι ἐτόλμησαν νά ἀποδοκιμάσωσι
τὰς πράξεις αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὁμοίων του
Σηλιτῶν. Ἡ δὲ «Πανόπη» τῆς Σύρου, ἀ-

παντῶν αὐτῶν, τὸν ἀποκαλεῖ χορταλέον,
διότι εἶχε τὴν τύχην νά υἱοθετηθῇ παρὰ
τοῦ ἡγουμένου Ἀιγίνης. Ἐλησμόνησεν ὅμως
ἡ φίλη νά τὸν ὀνομάσῃ καὶ ψωραλέον,
ἀφοῦ ἔσχε τὴν ὑπερτάτην τιμὴν νάκαταταχθῇ
εἰς τὰς σημαίας τῆς ὡς ψώρας ἐπικαθησά-
σης εἰς τὴν ῥάχιν τῆς οὐσμῆρου Πατρίδος,
λαομισήτου Καμαρίλλας, καὶ νά πρωταγω-
νιστῇ ὑπὲρ τῶν ἀντεθνικῶν αὐτῆς σχεδίων,
ὅπως ἀκολούθως λάβῃ ὡς ἀμοιβὴν καὶ τὸν
τίτλον «Δοῦξ τῆς Αἰγίνης».

— Οἱ ἐν Καλάμαις ἔμποροι Λαχανᾶς,
Φλέσσας, Γσαρμπόπουλος, Δουρδουνᾶς καὶ
Ἀγγελόπουλος, προεξάρχοντες τοῦ γνω-
στοῦ ῥήτορος Κωνσταντίνου Φλέσσα, εἶχον κατα-
σκευάσει Ἰουδαῖν τινὰ ὁμοιάζοντα τὸν πρῶτον
πρόεδρον τῶν προκαταχλουσμιῶν τῆς Βου-
λῆς, τὸν καὶ ἀντιπρόσωπον τῆς ἐπαρχίας
Καλαμῶν κ. Ζάρκον, ὅπως καύσωσιν αὐτὸν
εἰς τὴν δευτέραν ἀνάστασιν ἄλλ' ὁ φθονε-
ρὸς Τάσης Θεοφιλόπουλος, ὁ ἐν Ἀθήναις
ἐσχάτως ἐκπληρῶν χρέη λακάζου εἰς τὴν
ἄμαξαν τοῦ προέδρου Ζάρκου, θέλων νά πω-
λήσῃ ἐκδούλευσιν καὶ νά δευχθῇ ἀφροσιωμέ-
νος, ἐσπευσε καὶ κατήγγειλε τὸ πρᾶγμα εἰς
τὸν ἀστυνόμον Καρχαρία, ὅστις καὶ κατέ-
σχε τὸν Ἰουδαῖον Ζάρκον, ὑστερήσας οὕτω
τοὺς Καλαμιῶν λαμπροῦ καὶ διασκεδαστι-
κοῦ θεάματος.

— Κατὰ τὴν «Γλῶσσαν» τῆς Χαλκίδος,
τρεῖς Ἰουδαὶ ἐκάψαν ἐν Χαλκίδι τὴν ἡμέ-
ραν τοῦ Πάσχα, ἐξ ὧν ὁ εἰς ὁμοιάζε τὸν
γέροντα ἀγωνιστὴν Ῥεβελιώτην, ὁ ἕτερος
τὸν ἀρχικαλαντζῆν Νικητοπούλον, καὶ ὁ
τρίτος τὸ Νοόμετρον τὸν Κασιμάτην. Κατὰ
τὴν γλῶσσαν ὅμως τῶν ἐκεῖσε ἀρχῶν, οἱ
καέντες Ἰουδαὶ δὲν ὁμοιάζον μὲ τὸς ἀνω-
τέρω κυρίους... ἀλλὰ μὲ τοίους; μὲ τὸν
Βούλγαρην, Βαλαωρίτην καὶ Γρίβαν.

— Πρὸ πολλοῦ εἶχον καταχωρηθῆ εἰς τὴν
ἐφημερίδα ἡμῶν διατριβαὶ κατὰ τοῦ ἱεροδια-
κόνου τοῦ Ἀρχιερέως Μεσσηνίας, μεστὰ
συκοφαντιῶν, ὡς κατόπιν θετικῶς ἐμάθομεν.
Ἐπειδὴ δὲ οἱ γράψαντες τὰς διατριβάς ἐκέ-
λευ ἡ οἱ ὑπόβολαις αὐτῶν, ἐξακολουθοῦν νά
συκοφαντῶσι τὸν εἰρημένον ἱεροδιάκονον, ἀ-

ναγκαζόμεθα χάριν τῆς ἀληθείας νά εἰπω-
μεν δύο λέξεις. Τὸ ὄπλον, ὅπερ οἱ διατρι-
βογράφοι ἔλεγον, ὅτι εἶχον ἀγοράσει ὁ παρ'
αὐτῶν ὑβρισθεὶς, εἶνε ψεῦδος ἀναίσχυντον τὸ
ὄπλον ἐκεῖνο ἀνήκεν εἰς τὸν Οἰκονομόπουλον
ἐκ Πύργου, ὅστις τὸ εἶχεν ἀφήσει ὡς ἐνέχειρον
τοῦ ἱεροδιακόνου, καὶ τὸ ὅποσον ὁ ἀποβίωσας
Κουλουμπὸς εἶχε λάβει διὰ νά μεταβῇ εἰς
κυνήγιον, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ὁποίου ἀφήρεσεν
αὐτὸ, ἐπὶ ἐπιστροφῇ δὴθεν, ὁ κ. Μ. Φάλλης,
ὅστις ἄχρι τοῦδε τὸ κατακρατεῖ. Τοῦτο γι-
νώσκει καλῶς καὶ ὁ πρῶτον δῆμαρχος Κα-
λαμῶν. Ταῦτα λέγομεν σήμερον καὶ διὰ νά
ἱκανοποιηθῇ ὁ ἀδίκως συκοφαντηθεὶς ἱερο-
διάκονος, καὶ διὰ νά φημιθῶσι τὰ στόματα
τῶν διαδιδόντων ψευδεῖς εἰδήσεις, καὶ ἐξα-
κολουθούντων εἰσέτι νά ὑβρίζωσιν ἀγενῶς
τὸν παρ' αὐτῶν κακοήθως συκοφαντηθέντα
ἱεροδιάκονον.

— Τὰ παιδιὰ τοῦ λεγομένου φιλολογι-
κοῦ συλλόγου «Βύρωνος» ἐπανεστάτησαν
κατ' αὐτάς· καὶ δὴ ἐν ἐξ αὐτῶν, τὸ ζωηρό-
τερον καὶ ἐξυπνότερον, ὀνόματι Κ. Ζησίου,
θέλον νά προσποιηθῇ πρόσωπον ἀστέιου,
ὅπως διασκεδάσῃ τὰ ἄλλα, ἀτινα νυχθημε-
ρὸν κλαίγουν, παρεκτρέπεται εἰς τὸ τοῦ ἀ-
χρείου, καὶ φανερόντι λίαν ἐπιδεξιῶς τὴν
μεγάλην ἀχρειότητα αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὁ-
μοίων του. Ἀλλ' ὡς παιδι ὅπου εἶνε δὲν τὸ
ξεσυνερίζεται τις, διότι, ὡς γινώσκον, τὸ παι-
δι αὐτὸ παιδαριεῖς ὁσάκις ἐξέρχεται τῆς
μυυραρίας Φίσελ, ὡς καὶ τὸ ἴδιον ὁμολογεῖ.
Οὐχ ἤττον ἐρωτῶμεν τὸν παιδαγωγὸν
τοῦ εἰρημένου συλλόγου, διατί ἀφίνει τὸ
παιδάριον αὐτὸ νά παρεκτρέπεται τόσον;
διατί δὲν θέτει χαλινὸν εἰς τὰς νεανικὰς αὐ-
τοῦ ὀρμάς; διατί δὲν περιορίζει ἢ δὲν τιμω-
ρεῖ τὸ παιδάκι τῆς κούνας; Ἡ μὴ ἀγνοεῖ,
ὅτι αἱ φωναὶ, αἱ κλάψαι καὶ ἐν γένει οἱ παι-
δαρισμοὶ τῶν παιδαριῶν του προσβάλλουν
αὐτὸν καὶ τὸν φανερόντι εἰς τὸ κοινὸν ὡς
ἀνίκανον παιδαγωγόν; Ἄς καταβάλλῃ λοι-
πὸν πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν καὶ πατρι-
κὴν μέριμναν, ὅπως σωφρονισθῶσι τὰ παι-
δάκια τοῦ Βύρωνος, καὶ κατασθῆ καὶ οὗτος
ἄξιος τοῦ ὁποίου ἔχει περιβληθῆ τίτλου.

— Νέον εἶδος ἐπιδόσεως κλήσεων. Ἐνας
κάποιος νέος δικ. κλητῆρ τῆς Εἰσαγγελίας,
Τζόρτζης Τζανετάκης καλούμενος, συναν-
τήσας μας καθ' ὁδὸν μετὰ τινος φίλου μας,
ἐπλησίασε πρὸς ἐκεῖνον λέγων, «λάβε τὴν
κλήσιν σου διὰ νά δικασθῆς». Ὁ ἄνθρωπος
ἔμεινεν ἐμβρόντητος καὶ διεμαρτύρετο, ὅτι
δὲν εἶνε τὸ πρόσωπον ὅπερ εἶχεται, ἀλλ' ὁ
κλητῆρ ἐναντίον τῆς διαμαρτυρήσεως ἐκέ-
νοι καὶ τῆς διαβεβαιώσεως ἡμῶν, ἐροίψε
τὴν κλήσιν χαμαὶ καὶ ἀνεχώρησεν. Ἐφρισῶ-
μεν τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, εἰς
δὴν ὁ ἀνωτέρω κλητῆρ θά ὑποβάλῃ βεβαίως
ἐπιδοτήριον, ὅτι δὴθεν ἐπέδωκε τὴν κλήσιν
τοῦ Διαμαντοπούλου, ὅπως καταστήσῃ τὸ
ὄργανόν του προσεκτικόν, ἵνα μὴ καὶ ἄλλο-
τε πράξῃ τὸ ἴδιον.

Τὰ αὐτὰ λέγομεν καὶ εἰς τὸν κ. Δημόσιον
Κατήγορον διὰ τὸν κλητῆρα ὅστις ἐπιδίδει
τὰς κλήσεις, διότι καὶ οὗτος ρίπτει αὐτάς
ὅπου φθάσει, ὡς τοῦτο ἐπράξε τὴν παρελθ.
Δευτέραν ῥίψας ἐντὸς τοῦ τυπογραφείου τῆς
Λακωνίας κλησὶν τινα, δι' ἄγνωστον πρόσω-
πον εἰς τὸν κύριον τοῦ Τυπογραφείου. Πρὸς
θεοῦ! ποῦ εὐρισκόμεθα, ὥστε οἱ τὰ ποινικά
ἐπιδίδοντες, νά μὴ ἐπιδίδουν αὐτὰ εἰς τοὺς
ἰδίους κατηγορουμένους, ἀλλ' εἰς ὁποιοὺν-
δήποτε τοὺς κατεβάσει τὸ κεφάλι των;

— Ἐπιτυχῶς ὑποστάς ἐνώπιον τῶν Κα-
θηγητῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς τὰς νενο-
μισμένας ἐξετάσεις ὁ ἐκ Ζατοῦνης ἀξίολο-
γος φίλος μας Κωνστ. Ζαροῦς ἠξιώθη τοῦ
πτυχίου του. Ἐν μέσῳ τῶν συγχαρητη-
ρίων τῶν φίλων του, ἄς δευχθῇ καὶ τὰ ἡμέ-
τερα μὲ τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς μας ὑπὲρ
τῆς ἐπιτυχούς τοῦ ἐπαγγέλματός του ἐξ-
ασκήσεις καὶ ἐν τῷ ἀνατελλαστῇ εὐέλπιδι
πρακτικῷ του σταδίῳ.

— Ὡσαύτως ἐν μέσῳ τῶν συγχαρητη-
ρίων τῶν Καθηγητῶν του ἀνηγορεύθη δι-
δάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς Ζα-
τοῦνης φίλος μας Ἡλίας Ἀσημακόπου-
λος. Ὁμοία ἐκτιυχία εὐχόμεθα νά τὸν σε-
φανώσῃ καὶ εἰς τὸ πρακτικὸν του στάδιον.
N. Θ.

ΕΡΩΣ.

Σ' ἀγάπησα· πολὺς καιρὸς δὲν πέρασε ἀκόμα
"Ὅπου ἐβγήκ' ἡ λέξ' αὐτῆ ἀπ' τὸ ἀχνό μου στόμα.
Μία στιγμή ἦταν αὐτῆ ποῦ μὲς τὰ μ'ἄτια σ' εἶδα
Καὶ μονομιὰ μοῦ ἔδωσες ἐρωτικὴ ἀχτίδα·
Καὶ ἀπὸ τότε σ' ἔκαμα ἐλπίδα μου, θεό μου,
Παρηγοριά μου, ὄνειρο καὶ μόνο στοχασμό μου...

Πρῶτα δὲν εἶχα τίποτε, καὶ τώρα τί δὲν ἔχω;
Μὲ βάσανα καὶ μὲ καύμούς τῆς μέραις μου τῆς τρέχω.
Πρῶτα ποτὲ δὲν ἤξερα ποτέ μου γιὰ νά κλαίω,
Καὶ τώρα ἓνα ὄνομα μονάχα ὅταν λέω
Μοῦ ξεχειλοῦν τὰ δάκρυα καὶ τρέχουνε ἄν βρούσι,
Ποῦ δὲν ἔμπορεῖ, ἀγάπη μου, κανεὶς νά τὰ κρατήσῃ.

Θέλω πολλὰ ἀπ' τὴν καρδιά τραγοῦδια γιὰ νά βγάλω
Καὶ ὅμως ἓνα δὲν ἔμπορῶ καὶ μόνο νά σοῦ ψάλλω,
Καὶ εἰς αὐτὸ, ἀγάπη μου, ἡ γλῶσσά μου δὲν φταίει...
"Ἄχ! τὰ τραγοῦδια τῆς καρδιάς ἡ γλῶσσα δὲν τὰ λείει.
Μὰ ἂν αὐτὰ τὰ χεῖλιά μου νά ψάλλουν δὲν ἔμπορουνε,
Γιὰ κῦτταξε τὰ μ'ἄτια μου κι' αὐτὰ θά σοῦ τὰ ποῦνε.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΔΕΙΠΝΟΝ.

(Συνέχεια. "Ἴδε προηγ. αριθμόν).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Σωκράτης καὶ Ξανθίππη.

Σωκράτης.

Ξανθίππη, ἂν πολὺ βραδύνω, δεῖπνησον.

Ξανθίππη.

Γέρων, τὴν κόμην μου νά τίλλω μὲ ὠθεῖς.

Σωκράτης.

Πάλην γυναικεῖαν θύελλαν ἐγειρείς

Ξανθίππη.

Σὺ τὴν προκαλεῖς.

Σωκράτης.

Γενοῦ σώφρων, Ξανθίππη!

Ξανθίππη.

Εἰς τὰς τριόδους ἔστησας τὸν οἶκόν σου
καὶ τῶν τριόδων ἐγείνες διδάσκαλος. Μὲ
παιδὰς πάντα ἀγαπᾶς νά φληναφής. Προ-

Στοχασμὸς κακὸς καὶ σάπιος 'ς τὸ κεφάλι τους ἐμπῆκε·

Αἶ! λαχτάρα ποῦ τοὺς βρῆκε!

Δὲν φοβάτε ἀπὸ τέτοια ἢ τιμὴ τοῦ Σαρπίωλου,

Σύρετε κατὰ διαβόλου.

Ὁ Σαρπίωλος θά ζῆσῃ σὺν ἀσάλευτῃ κολῶνα

Εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα.

Γιατί ὅλοι δὲν ἐβγαίνουν 'ς τὸ μεῖτάνι μαζωμένοι,

Ἄλλὰ ἓνας ἓνας βγαίνει;

Ἐγὼ ὅλους τοὺς προσμένω εἰς τὸ σῆμα νά τοὺς βάνω

Γιὰ ἑπτὰ μονάχος κάνω.

Ἄς ὀλμήσουν οἱ χαμένοι κἂν τὴ μὴτη τους νά δείξουν,

Καὶ νά δοῦν τί θά τραβίξουν.

Τοῦ θυμοῦ μου τὸ φαρμάκι ὄλ' ἀπάνω τους θά χύσω,

Θά τοὺς κεραυνοβολήσω.

Θά τοὺς κάμω νά τὰ χάσουν· θά τοὺς κάμω ἓνα ἓνα

Νά πετοῦν κάτω τὴν πένα.

Γιὰ νά μάθουν ὅτι πάντα ὁ Σαρπίωλος γνωρίζει,

Ὅλους νά τοὺς μηδενίζῃ.

Ξανθίππη.

Μὲ κάμεις σύ.

Σωκράτης.

Ἄλλ' οἱ γονεῖς σου δὲν σὲ ἐπλάσαν κακὴν.

Ξανθίππη.

Μὲ κάμεις σύ.

Σωκράτης.

Ἄλλ' εἶνε σώφρων ἢ καλὴ γυνή.

Ξανθίππη.

Πλὴν σὺ τὸν ἄνθρωπον θηρίον καθιστᾶς.

Σωκράτης.

Ἄν ἄλλος ᾔητο δὲν θά σὲ ἠνείχετο.

Ξανθίππη.

Ἄν ᾔητο ἄλλος μὲ ἔκαμε θυμίαμα.

Σωκράτης.

Ἴ

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Βούλγαρης.

Φάτε πιέτε, βρέ κοπέλια,
Και καθόλου μὴ σὰς μέλλη.
Ἄς φωνάξῃ ὁ καθένας
Καὶ ἄς λέγῃ ὅ,τι θέλει.
Τὸ λαμπρὸν χρυσὸν μας ἄστρον
Πῶποτε δὲν θὲ νὰ σβύσῃ,
Κ' ἡ γενειὰ μας θὲ νὰ ζήσῃ
Χρόνια ἐνδοξα πολλά.

Φάτε πιέτε, βρέ παιδιὰ μου . .
Φάγε, Νικολόπουλέ μου,
Δεληγιάννη μου, Τριγγέτα,
Γρίβα, Βαλασόπουλέ μου.
Κι' ἂν μὰς διώξουνε ἀκόμα
Ἐμεῖς δὲν θὰ γκρεμισθούμε . .
Υπουργοὶ πάντα θὰ ζοῦμε,
Γιὰ νὰ κάνομε καλά.

Γρίβας.

Φάτε πιέτε, βρέ ἀδέλφια,
Και καθόλου μὴ φοβᾶσθε,
Πάντ' ἀξένοιαστοὶ νὰ τρῶτε,
Μ' ἡσυχία νὰ κοιμᾶσθε.
Ὅσο εἴμ' ἐγὼ 'ς τὴ μέση
Ἐνας δὲν θὰ μὰς ἐγγίξῃ,
Δὲν τολμᾷ κανεὶς ἐμπρὸς μου
Οὔτε κἂν νὰ ξεροβήξῃ.

Φάτε πιέτε, μωρ' ἀδέλφια,
Και καθόλου μὴ φοβᾶσθε,
Ὅσο εἴμ' ἐγὼ 'ς τὴ μέση,
Υπουργοὶ καὶ σεῖς θὲ νᾶσθε.
Κάθουμαι ὡσάν Βεζύρης
Σὲ θρονί ὑπουργικὸ,
Κ' ὅπως θέλω καὶ μ' ἀρέσει
Τὰ ζαγάρια διοικῶ.

Νικουτόπουλος.

Φάτε πιέτε, ἀδελφοὶ μου . .
Τὸ Ταμεῖο νᾶν' καλά,
Ποῦ τὴν ἔρημὴ μου τζέπη
Τὴν χορταίνει στρογγυλά.

Τύφλες μούντζες εἰς ἐκείνους,
Ὅπου φάσκελα μὰς δίνουν,
Καὶ νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε
Μὲ χαρὰ δὲν μὰς ἀφίνουν.

Φάτε πιέτε, βρέ συντρόφια,
Και καθόλου μὴ σὰς νοιάζει,
Τοῦ γανωματῆ ἢ πέτσα,
Ἄπο τέτοια δὲν τρομάζει.
Κάθε βράδου σὺν κοιμοῦμαι
Βλέπω εἰς τὰ ὄνειρά μου
Υπουργὸς πῶς εἶμαι πάντα . .
Τί χαρὰ μου! τί χαρὰ μου!

Βαλασόπουλος.

Τὸ κρασάκι τοῦτο πίνω,
Βούλγαρη, εἰς τὴν ὑγεία σου . .
Υπουργὸς νὰ ἦσαι πάντα
Καὶ ἐσὺ καὶ τὰ παιδιὰ σου.
Εὐχομαι τῆς Ἐξουσίας
Νᾶσθε πάντοτε πλειάδες

Γιὰ νὰ γδέρνω τῆς δασκάλαις
Καὶ τοὺς νέους Δεσποτάδες.

Τριγγέτας.

Εὐχομαι κ' ἐγὼ ἐπίσης . .
Εἶθε ν' ἀκουσθ' ἡ εὐχή μου . .
Εἰς τὴν Ἐξουσία νᾶσαι
Χίλια χρόνια, Βούλγαρή μου.
Νὰ ἴμωρὲς κ' ἐγὼ τότε
Σ' ὄλα τάξι γιὰ νὰ βάνω,
Καὶ ναυάρχους καὶ πλωτάρχας,
Καὶ τοὺς μούτσους μας νὰ κάνω.

Δεληγιάννης.

Σιωπάτε πλέον ὄλοι . .
Εἶπατε πολλὰ καὶ φθάνει.
Ἄκου τώρα, Βούλγαρή μου,
Καὶ ἐμὲ τὸν Δεληγιάννη.
Εὐχομαι τῆς Ἐξουσίας
Νᾶσαι πάντα στυλοβάτης,
Γιὰ νὰ λάμψω εἰς τὸν κόσμον
Κ' ἐγὼ μέγας διπλωμάτης.

Εἰς τὸ πείσμα τοῦ λαοῦ ἡμεῖς θὰ μένομεν ὑπουργοὶ.

Ξανθίππη.

Λέαινα ἐὰν ἤμην θὰ ἐπιγιγόν.
Σωκράτης.
Πλὴν τότε θὲ νὰ ἤμην λέων καὶ ἐγὼ.
Ξανθίππη.
Μὲ ἀπειλεῖς.

Σωκράτης.

Ξανθίππη, παρεφρόνησας.
Ξανθίππη.
Καὶ τῆς παραφροσύνης μου δεῖγμα λαβέ.
(χέει ὕδωρ ἐπ' αὐτοῦ).

Σωκράτης,
(γελῶν).

Μετὰ τὰς βροντὰς δεχόμεθα ἤδη τὴν
βροχὴν.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ. +

Ποικίλη Στοά.

Θηραμένης, Ἀριστοφάνης, Θρα-
σύβουλος.

Θηραμένης.

Ἐταῖρε, τί καινὸν ἐν Ἀγορᾷ.

Ἀριστοφάνης.

Σκίθαι.

Θρασύβουλος.

Τὸ μιτλωμένον των σχοινίων ἤπλωσαν
καὶ ὠθοῦσιν ἄκοντα τὰ πλήθη ὅλα πρὸς
τὴν Πνύκα τὴν εὐήλιον.

Ἀριστοφάνης.

Καὶ τραυλήν.

Θηραμένης.

Βεβαίως τὸν Ἀλκιβιάδην ἐννοεῖς.

Ἀριστοφάνης.

Τὸ προσφιλὲς τῶν γυναικῶν ἀνδράποδον.

Θηραμένης.

Ἐπι καὶ νῦν οἱ Σπαρτιάται γυναικοκρα-
τοῦντες πλὴν καὶ στιβαρῶς τὸ δόρυ πάλ-
λουσι.

Ἀριστοφάνης.

Κυνῶν λακωνικῶν ἀκούω ὄρυγμούς.

Θηραμένης.

Οὐδεὶς τὴν Σπάρτην Ἀθηναίων ἀγαπᾷ.

Ἀριστοφάνης.

Καὶ τοῦ κανόνος τούτου εἰς' ἐξαιρέσεις.

Θηραμένης.

Θρασύστομε.

Ἀριστοφάνης.

Θρασύτης ἐὰν ἦναι ἡ ἀλήθεια.

Θρασύβουλος.

Ὁ δὲ ἀνὴρ πρὸς εἰς τὴν Πνύκα μὰς καλεῖ;

Ἀριστοφάνης.

Ὁ Ἀλκιβιάδης νῦν δὲν εἶν' ἀνὴρ, ἀνὴρ
δὲ εἶναι ἀπασῶν τῶν γυναικῶν.

Θρασύβουλος.

Ἐπιθυμεῖς τὴν τύχην τοῦ Εὐπόλιδος.
Βάπτιζε σὺ τὸν ἄνδρα εἰς τὰ θεάτρα καὶ
Ἀγορὰν, ἐκεῖνος δὲ ἂν στρατηγὸς ἀναδει-
χθῆ, βαπτίζων θὰ σὲ πνίξῃ εἰς τὴν θά-
λασσαν.

Ἀριστοφάνης.

Πνίξῃ τοὺς Ἀθηναίους ὄλους πλὴν ἐ-
μοῦ, τὴν Σικελίαν ὑπισχνούμενος αὐτοῖς,
καὶ ἐπὶ τούτῳ εἰς τὴν Πνύκα σὰς καλεῖ.
Χαίρετε. (ἀκολουθεῖ).